

Το βιβλίο 'Έγκλημα στην αρχαία αγορά' της Claude Mosse, αναφέρεται -όπως αναγράφεται και στον τίτλο- σε μια απροσδόκητη δολοφονία και την επίλυσή της. Στην Αθήνα του 4ου αιώνα π.Χ. ο Μειδίας χαστουκίζει τον Δημοσθένη και αργότερα, ο οπαδός του δεύτερου, Νικόστρατος βρίσκεται νεκρός. Έτσι, ξεκινά η περιπέτεια και ο ξάδερφος του θύματος, Αριστοκλής μας διηγείται την ιστορία του, στην οποία προσπαθεί να εξιχνιάσει το έγκλημα. Έχοντας διαβάσει πια το βιβλίο, μπορώ να δηλώσω πως ήτανε ιδιαίτερα ενδιαφέρον. Η Claude με την εξαιρετική της δουλειά κατάφερε να ζωντανέψει μία εποχή δύομισι χιλιάδες χρόνια πριν. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο που έχει διακριθεί ως ειδικευμένη στην αρχαία ελληνική ιστορία. Ίσως να είμαι προκατελλειμμένη, καθώς από πριν ήμουν λάτρης εκείνης της χρονικής περιόδου, αλλά αναμφισβήτητα η συγγραφέας με έκανε να την αγαπήσω ακόμα περισσότερο.

Η πλοκή μπορεί σε κάποια σημεία να είναι προβλέψιμη και 'cliche', αλλά δεν παύει να είναι αυτή που καθιστά το βιβλίο ελκυστικό. Το στοιχείο του μυστηρίου, της αγωνίας και τα αμέτρητα 'cliffhangers' με έκαναν να διαβάσω το βιβλίο με προσήλωση, αναμένοντας τι ακολουθεί, με το κύριο ερώτημα: 'ποιος είναι πραγματικά ο δολοφόνος?'. Φυσικά, ρόλο έπαιξε και η ροή του κειμένου η οποία κυλάει ευχάριστα, με απλό λεξιλόγιο, χωρίς πολλά σχήματα λόγου. Στην αρχή πίστευα, πως ο τονισμός θα δυσκόλευε την ανάγνωση, αλλά στην τελική δεν την επηρέασε καθόλου. Παρόλαυτά, υπήρξαν κάποιες λεπτομέρειες, οι οποίες θα μπορούσαν να προσφέρουν ένα καλύτερο αποτέλεσμα. Όπως για παράδειγμα, εάν η συγγραφέας παρέλειπε τα περιττά ονόματα, ώστε να μην μπερδεύει τους αναγνώστες με ασήμαντες πληροφορίες. Επιπλέον, θα το προτιμούσα εάν υπήρχε περισσότερη επίκληση στο συναίσθημα, γιατί ίσως έτσι θα διακρίναμε καλύτερα τις σκέψεις κ την προσωπικότητα των ηρωών.

Μετά από όλα αυτά ,όμως, θα μπορούσα να πω, πως ιδιαίτερα μου κέντρισαν το ενδιαφέρον τα ακόλουθα στοιχεία: Αρχικά, το πως, ενώ οι περισσότεροι κάτοχοι δούλων τους φέρονταν ως 'έμψυχα αντικείμενα', ιδιαίτερα στις ναυτιλιακές εργασίες, ο Αριστοκλής διατηρεί φιλικές σχέσεις μαζί τους και τους κρατάει σε καλές συνθήκες διαβίωσης. Επιπρόσθετα, το πως ο Αθηναϊκός νόμος αντιμετώπιζε τις γυναίκες. Με σημερινά δεδομένα, τουλάχιστον, θεωρείται απάνθρωπος και άρρωστος, καθώς δεν τους άφηνε το περιθώριο να διαχειριστούν τη προίκα τους, εάν δεν ήταν παντρεμένες. Στην περίπτωση, όπου η γυναίκα έμενε χήρα, αναγκαζόταν να παντρευτεί τον πλησιέστερο συγγενή του πατέρα της, ο οποίος, συνήθως, ήτανε κάποιος ηλικιωμένος θεός. Τέλος, μου έκανε εντύπωση το πόσο διαδεδομένα ήτανε τα πορνεϊά στη ζωή των Αθηναίων και πόσο μεγάλο ρόλο παίζουν οι εταίρες, όχι μόνο στην ψυχαγωγική τους, αλλά και στις αποφάσεις τους.

Ολοκληρώνοντας, θα ήθελα να εκφράσω τον θαυμασμό μου για τον τρόπο με τον οποίο η συγγραφέας συνέδεσε το ιστορικό κομμάτι με την πλοκή, καταφέροντας να μας διδάξει ιστορία μέσα από μια σειρά μυστικών, προδοσιών και φόνων.